BJØRN SORTLAND

TIMO PARVELA

PASI PITKÄNEN

02.

KEPLER62

YOLCULUK

CAN ÇOCUK

Bu tanıtım kopyası Can Çocuk okurları için özel olarak hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

KEPLER62

YOLCULUK

KEPLER62

TIMO PARVELA

BJØRN SORTLAND

RESİMLEYEN
PASI PITKÄNEN

ÇEVİREN
EBRU TÜZEL

YOLCULUK

Kepler62
Yolculuk

Çeviren: Ebru Tüzel
Resimleyen: Pasi Pitkänen

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Tuğçe Özdeniz
Düzelti: Seda Ateş
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2018
3. Basım: 1000 adet, Aralık 2021
ISBN 978-975-07-3867-8

Kepler62 Kirja 3: Matka, Timo Parvela & Bjørn Sortland
© Timo Parvela & Bjørn Sortland, Pasi Pitkänen and WSOY, 2016
Metin: © Timo Parvela & Bjørn, 2016
İllustrasyonlar: © Pasi Pitkänen, 2016
Kitabın Fince orijinal dilinde ilk baskısı *Kepler62, Kirja 3: Matka* adıyla 2016 yılında Werner Ltd. Söderström tarafından yapılmıştır.

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2018
Bu eserin Türkçe yayın hakları Bonnier Rights, Finlandiya, Helsinki aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza
No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 2525675-2525988-2525989
Faks: (0212) 2527233
cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Strateji Kağıtçılık Basım Yay. Loj. Dış Tic. Ltd. Şti
Sertifika No: 41579; Adres: Çakmaklı Mah. Hadımköy Yolu Cad.
99/1 Büyükçekmece, İstanbul

1.

"Korkuyor musun?"

"Elbette korkmuyorum. Niye korkacakmışım?"

"Yani düşünsene... Çok uzağa gidiyoruz. Hiç gitmediğimiz kadar uzağa... Ve dönüşü yok. Tehlikeli bir yolculuk olacak. Senelerce hiperuykuda kalacağız, üstelik varınca bizi neyin beklediğini bilmiyoruz ve..."

"Korkuyorum."

"Ben de."

Ari Joni'ye sarıldı. Küçük kardeşi çok kırılgan görünüyordu, tıpkı pencere pervazına dizilen kuyruğu ya da kulağı kırılmış porselen hayvan bibloları gibi.

"Kahramanlar! Hepiniz birer kahramansınız, işte bu da ispatı!" dedi General Livingstone, elini sallayarak. Duvarın üstünde bir derginin kapağı belirdi. Kapağı süsleyen onların yüzüydü. Fotoğraf eğitim kampındayken çekilmişti, kişisel ekipmanlarını, nefes alma cihazlarını,

alet kemerlerini ve kasklarını ilk kez denedikleri günde. Fotoğrafçının hevesli tavırlarına anlam verememişlerdi. Şimdi belli olmuştu neden geldiği. Koltuk altında kasklarıyla verdikleri poz, fotoğraflarda pek havalı görünüyordu, her bir fotoğrafın üstünde ortak hükümetin logosu vardı. İnandırıcı göründüklerine dair hiçbir şüphe yoktu. On ikisinin de.

"Norveçli kız nerede?" diye fısıldadı Joni.

Ari etrafına bakındı. On bir! Marie yoktu. Hepsinin beyaz oditoryumda buluşması gerekiyordu.

Ari omuz silkti. O kızda en başından beri tuhaf bir şeyler vardı. Belki kızın başka bir gizli görevi vardı ya da canı takım kurma etkinliğine katılmak istememişti. Sanki bu kendi isteğine bağlıymış gibi! Eğitim kampında hiçbir şey sizin isteğinize bağlı değildi. Gerçi Marie'nin başka birtakım kurallara uymadığına dair bazı söylentiler dolaşıyordu. Güvenliği atlatıp alt katlardaki gizli bir bölüme sızdığı söyleniyordu. Ve orada beynini yakan bir uzaylıyla karşılaştığı. Öyle ki kaynayan beyni kulaklarından yulaf ezmesi gibi akmaya başlamış ve... Tabii ya.

"Sizler dünyanın umudusunuz! İnsanlığın geleceği sizin omuzlarınızda! Bugüne dek hiçbir insanın ayak basmadığı yerleri insanlığın önüne serecek öncülersiniz!"

Yaşlı general babacan bir ifadeyle gülümsedi. Her birine teker teker baktı. En azından öyle görünüyordu. Belki de gözleri çok bozuktu ve bakışlarını sabitleyecek bir nokta arıyordu.

Kapının girişinde genç bir asker belirdi. Kollarını sanki onları kutsarmış gibi iki yana açmış generali başıyla selamladı.

"Vakit geldi. İnsanlığın yüzünü kara çıkarmayın."

On bir. Hâlâ on bir kişiydiler. Üstü açık ciplerle pistin sonunda onları bekleyen devasa, ışıltılı metal uzay aracına giderken etraflarına doluşmuş insanlar ellerindeki bayrakları sallayıp "Yaşasın!" diye tezahürat ediyorlardı. Uzay aracının yakıt tankı doluydu, kalkışa hazırdı. Onları üç uzay gemisinin beklediği ISS 4 Uzay İstasyonuna götürecekti. Üç yıldız yelkeni, Marìa, Niña ve Pinta, isimlerini Kolomb'un gemilerinden almıştı.

"Marie gelmiyor mu?" diye sordu Ari Olivia'ya. Cipten atlamışlardı ve Olivia yanında yürüyordu.

"O gemiye çoktan bindi," diye kısa kesti, gözlerini kaçırarak.

Ari başını salladı ve pistin iki yanında toplanmış insanlara baktı. Area 51'e ilk kez bu kadar çok insanın girmesine izin verildiği belliydi. Fakat özgürce hareket etmelerine izin yoktu. İki dikenli tel arasına kurulmuş, en az yirmi metrelik tribünler tıklım tıklımdı. Yine de insanların bu olayın tadını doyasıya çıkarmaya kararlı olduğuna dair şüphe yoktu. Yıldız yelkenleri. Öncüler. Yeni topraklar arayan kâşifler…

Ari insan seli arasında kendi ülkesinin bayrağını görür gibi oldu. Acaba bayrağı sallayan kim, diye düşündü.

"Belki de annemdir," diye fısıldadı Joni. O da bayrağı fark etmişti.

"Hiç sanmam. Buraya gelebilecek parası yok bir kere."

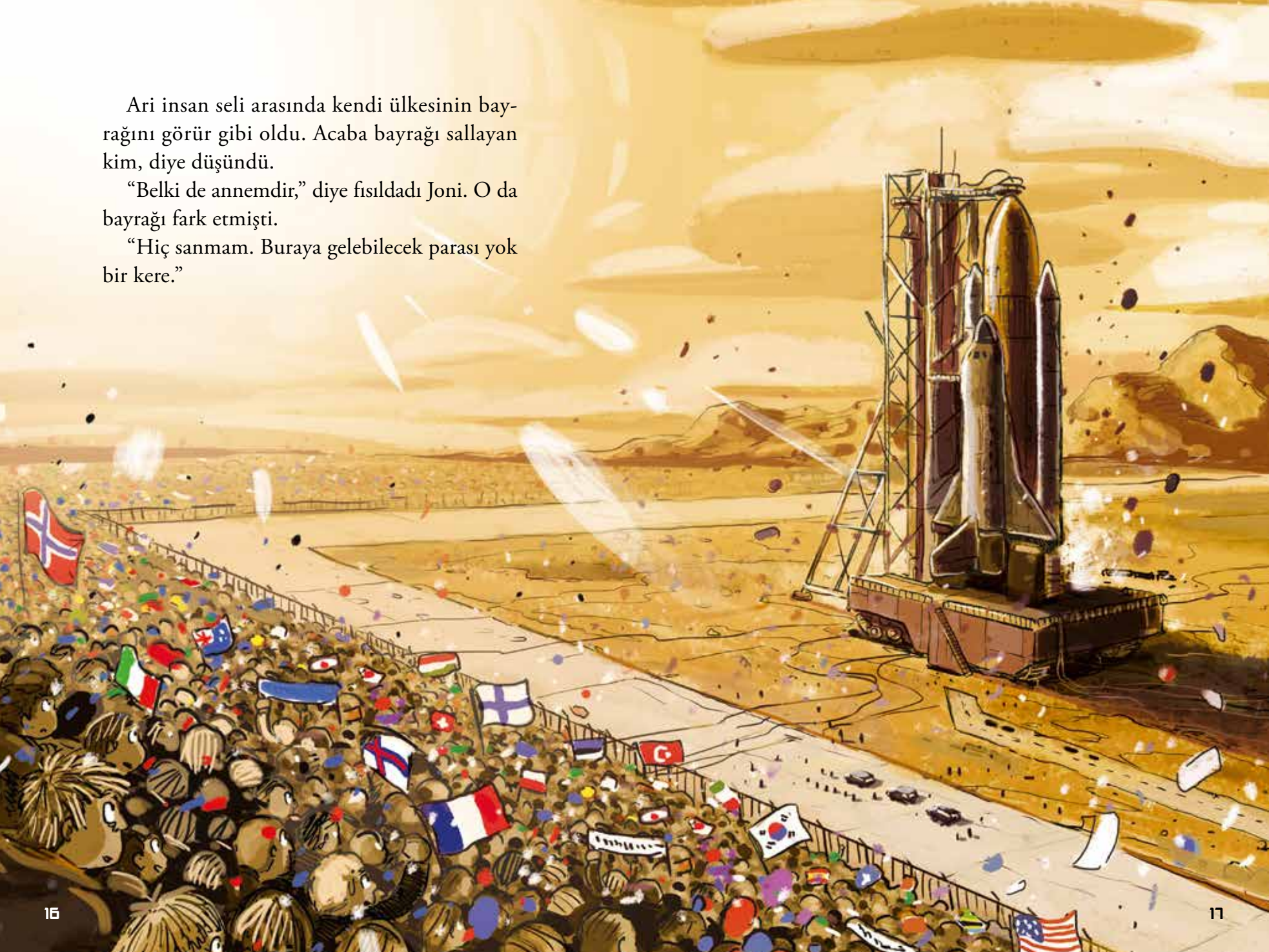

“Belki gidip onu almışlardır. Sonuçta bizi de aldılar. Onlar için mesele bile olmamıştır,” diye ısrar etti Joni.

“Hiç sanmıyorum,” diye homurdandı Ari, öte yandan gözlerini bayrağı sallayana dikmişti. Elbette imkânsızdı. Herhangi bir yüzü seçemeyeceği kadar uzaktaydı insanlar.

“Annem bizi evden izliyordur. Sonuçta bütün dünya izliyor,” dedi Joni gergin bir sesle. Eğitim kampında aldığı ilaçlar tespit edilemeyen garip hastalığını kontrol altına almıştı ama hâlâ sağlığına tam olarak kavuştuğu söylenemezdi.

“Elbette seyrediyordur,” dedi Ari. “Söyledikleri şeyi sen de duydun. Anne-babalarımız bu yolculuğa izin vermiş. Bizim için en iyisini istiyorlar. Böyle bir fırsat elimize geçtiği için mutlular ve bizim sayemizde, yaşadıkları sürece her şeyleriyle ilgilenilecek.”

“Buna inanıyor musun?” diye sordu Joni.

Ari yutkundu ve kardeşine baktı. Hayır, eğitim kampında kültür ateşesinin beyinlerini yıkadığı propagandanın tek bir sözüne bile inanmamıştı. Ama elinde başka bir bilgi yoktu. Sadece şüpheleri vardı.

“Elbette inanıyorum. Eminim annem bizim için çok mutludur.”

“Annemin gözlerindeki o pırıltı... Hatırlıyor musun?” diye fısıldadı Joni.

“Yanıldığımıza eminim. Sadece bir ışık yansımasıydı,” dedi Ari ve kardeşinin kolunu sıktı.

“Belki de gözyaşıydı,” dedi Joni ciddi bir tonla.

Bu tanıtım kopyası Can Çocuk okurları için özel olarak hazırlanmıştır.

CAN ÇOCUK

KEPLER62

ÜÇÜNCÜ KİTAP: YOLCULUK

"Vakit geldi. İnsanlığın yüzünü kara çıkarmayın."

General Livingstone, uzayın derinliklerine doğru yolculuğa çıkacak olan çocuklarla vedalaşır.

Çocuklar, Niña, Pinta ve Santa Maria adlı yıldız yelkenlerinin kendilerini beklediği uzay istasyonuna varırlar. Ari kardeşi Joni'ye göz kulak olur. Bir yandan, mürettebata görevleriyle ilgili söylenmeyen şeyler olduğundan şüphelenmektedir. Uzay gemisindeki fazladan kapsülde kim uyumaktadır? Ari neden yolculuğun ortasında uyandırılır?

KEPLER62'DE MACERA TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR. SİZ DE HİKÂYENİN BİR PARÇASI OLUN!

ISBN 978-975-07-3867-8
9 789750 738678